

Aquest núm. de Crida Comunista recull una breu anàlisi dels resultats electorals acompanyat d'algunes propostes tàctiques tenint en compte quina és la nova situació política. Es complementa amb el nostre manifest per l'1 de maig.

ELS RESULTATS DE LES ELECCIONS GENERALS I LA NOSTRE LLUITA

L'electorat de l'Estat espanyol manté particularitats estructurals i alhora segueix la moda del moment. Per una banda, com és costum en la monarquia parlamentària, quan la dreta es desprestigia i treu a la llum la seva veritable cara, una part central del vot es refugia en la pseudo-esquerra del PSOE. Per l'altra, surt a la llum la proposta feixista de Vox, imitant les forces més reaccionaries en ascens a nivell mundial i provocant, de retruc, la dretanització de tots els conservadors.

Mentre que la socialdemocràcia amplia la seva base electoral, el PP s'ensorra, després de comportar-se com la dreta més maldestre. Ciutadans es reivindica com la nova dreta i braç favorit de la burgesia financera i monopolista. Unidas Podemos perd diputats si bé encara manté un grup parlamentari més nodrit dels que antany tenien PCE i Izquierda Unida, mentre atrau l'electorat amb la pretensió d'afegir alguna quota de sociabilitat al capitalisme actual.

CATALUNYA

Catalunya, a més de reflectir en part les particularitats electorals d'Espanya, continua aportant-ne de pròpies. El bloc independentista va entrar fa uns anys en l'escena política i s'hi ha quedat, emergint en cada batalla electoral. Creix, es consolida i es reestructura.

Malgrat que hi ha un cert interès de l'espanyolisme per vincular l'independentisme a la vella Convergència i Unió, la veritat és que Junts Per Catalunya no reposa sobre els suports socials i històrics de "Pujolisme". N'ha perdut una part mentre incorpora nous actors procedents de la lluita independentista, per tal de trobar un espai en la nova tendència electoral del Principat.

ERC aconsegueix una semi-victòria en millorar la seva representació després d'haver acollit noves personalitats i col·lectius. La victòria no és completa ja que els socialistes emergeixen de nou i Ciutadans revaleta una part (no tota, afortunadament) del vot que va esgarrapar a les autonòmiques. Però precisament aquesta reorganització provoca que la desfeta del PP hagi estat pràcticament completa a Catalunya, cosa que no deixa de ser un esdeveniment a celebrar. ERC es col·loca ara en una posició privilegiada de cara a les municipals. Sent un partit sense una estratègia definida, fa la impressió de tenir perspectiva estratègica. A més, té bona salut organitzativa.

El Front República no entra al Parlament espanyol. En les condicions actuals i amb la manera com va néixer, era gairebé impossible. La seva campanya ha estat ben travada i deixarà petjada. Obre una nova dinàmica en l'esquerra independentista.

Tot i ser anecdòtic, no volem deixar de banda algunes de les posicions subjectivistes de l'esquerra independentista: s'ha suggerit organitzar un boicot! Qui ho deia, alhora s'esforçava per muntar candidatures per les municipals, com si l'àmbit municipal no fos una part de l'autonomia i ajuntaments (i diputacions) no fossin una institució de l'Estat.

PAIS VALENCIA, ILLES I PAÍS BASC

País Valencià i les illes també tenen peculiaritats. No procedeixen de l'ascens de l'independentisme, com a Catalunya, sinó d'una major incidència de les esquerres davant la caiguda del PP i de l'existència d'alguna organització política particular, com per exemple Compromís.

Més peculiar és el País Basc on les tres dretes espanyoles no han aconseguit cap diputat.

PEDRO SANCHEZ: AMB RIVERA NO!

A l'Estat espanyol, el govern estarà liderat pel PSOE que, malgrat ser una minoria al Parlament, és obvi que aconseguirà imposar-se. Ho pot fer gràcies als vots dels diputats de Ciutadans o bé amb el vot de diputats compromesos amb els drets socials i nacionals.

Un govern del PSOE amb Ciudadanos, significaria que d'entrada ja s'accepta aprofundir en una política radicalment oposada als interessos de les classes populars i en les polítiques de restricció de les autonomies i fre a la demanda de drets nacionals.

Per contra, una nova fase de la vida política espanyola, deixant fora la dreta reaccionaria, malgrat les contradiccions que caracteritzen l'actual Estat espanyol, podria confirmar que el país no està condemnat al camí de la liquidació de drets i al deteriorament de les condicions de vida. És possible garantir conquestes de les quals encara disposem i millorar les condicions de vida de la població sabent, però, que mentre a l'Estat espanyol el poder econòmic estigui en mans del capital monopolista i financer i mentre Espanya sigui un Estat subordinat a les grans potències imperialistes, no és superaran els greus problemes estructurals que l'afecten.

Les bases del PSOE li van cridar a Sánchez a Ferraz, en saber el resultat electoral: Amb Rivera, no! Sánchez va contestar: "nosaltres no fem cordons sanitaris contra ningú". El comunisme considerem que AMB RIVERA NO!, és una bona consigna. Que Sánchez afirmi que no fa cordons sanitaris contra ningú és un insult a la intel·ligència, després del que ha dit en campanya sobre els independentistes. Ara bé, la pretensió de Rivera és la de fer "un cordó sanitari" contra la lluita pels drets nacionals i aquesta maniobra s'ha d'enfonsar.

En les condicions actuals, no podem perdre cap oportunitat de progressar, per minsa que sigui. La lluita per una política democràtica i republicana i la demanda social de que el govern duguí a terme polítiques per elevar les condicions de vida dels treballadors i per respectar els drets nacionals, és l'exigència del moment.

UN GOVERN DE COALICIÓ?

Si bé creiem que s'ha d'evitar que el PSOE pacti amb Rivera, advertim que seria un desencert que Unidas Podemos entrés en el govern, com proposen els seus màxims dirigents. Això crearia un bloc parlamentari sòlid que avalaria de manera permanent i estable les polítiques del govern. A la vegada, Unidas Podemos seria presoner de les exigències dels grans poders econòmics espanyols i forans.

NO OBLIDEM L'EXPLOTACIÓ CAPITALISTA I EL PODER DE L'OLIGARQUÍA.

Les classes populars de tot l'Estat, estan patint les conseqüències de la política de dretes al servei dels interessos del gran capital i de la submissió a la Unió Europea i l'euro. Aquesta realitat cal tenir-la en compte a l'hora de teixir la política d'aliances i a l'hora d'utilitzar l'aritmètica parlamentària.

Sabem que en lloc de la necessària ruptura amb la política de dretes, hi ha moltes possibilitats que un govern minoritari del PSOE, fins i tot si P.Sánchez accedeix a la Presidència sense els vots de Ciudadanos, persisteixi en convergir amb les dretes quan es tracti de qüestions relacionades amb els interessos del gran capital. Això serà més que evident en els canvis en la legislació laboral;

en el procés de transferència de competències i responsabilitats als ajuntaments i a les comunitats autònomes; a l'hora de concedir beneficis fiscals a les grans fortunes; o en el lliurament de centenars de milions d'euros de recursos públics a l'especulació financera i a les grans empreses que han dirigit la corrupció. Per contra, és previsible que posi en dubte la construcció d'infraestructures beneficioses per el territori o les alenteixi i es resistirà a revocar les normes que permeten els desnonaments per substituir-les per altres que garanteixin el dret a l'habitatge, per exemple.

ELS COMUNISTES CRIDEM A LA LLUITA

El comunisme es temem que davant els greus problemes del país, el govern minoritari del PSOE es negarà a prendre mesures contràries als interessos del gran capital financer i monopolista, acceptarà la posició imperialista i subordinada d'Espanya en el terreny internacional i retardarà i adulterarà les decisions relacionades amb els minsos compromisos que durant la campanya electoral ha assumit.

Sabem que els anhels hegemònics del PSOE, la seva naturalesa i les seves opcions, no serveixen als interessos dels treballadors, de la gent i del país. Si no ens mobilitzem, no serà possible revertir uns processos regressius en curs que no busquen altra cosa que incrementar l'explotació, anihila els drets nacionals i empobreixen la majoria.

Sabem també, que la UE influirà amb les polítiques del govern del PSOE. Però les decisions de govern no depenen només de les imposicions externes. Moltes d'elles responen a decisions preses directament per les

forces reaccionàries del país. Pensem, per exemple, en totes aquelles mesures destinades a garantir els mitjans indispensables per al funcionament de serveis públics essencials com el transport, el Servei de Salut, el sistema públic de seguretat social, l'escola pública o la cultura, bona part de les quals estan vinculades als pressupostos de comunitats autònomes o ajuntaments.

Els comunistes i l'independentisme d'esquerres tenim un compromís amb els treballadors i la gent. Aquest compromís ha de guiar la nostra intervenció, sense perdre l'oportunitat de respondre als drets, interessos i aspiracions immediates de les persones, combinant la intervenció per a objectius immediats amb la lluita per l'alliberament de classe i nacional.

És per a un projecte alternatiu, per una política republicana, patriòtica i d'esquerra que hem de mobilitzar energies, reunir voluntats i accions, i fer convergir a tots aquells que aspiren al progrés. Hem de posar al descobert que la lluita d'alliberament nacional de Catalunya és justa i beneficiosa per una veritable revolució democràtica a tots els pobles de l'Estat espanyol.

El resultat electoral ha estat contradictori. La barrera a la dreta és positiva, però el poder econòmic segueix en les mateixes mans i la presència política del feixisme ens ha de fer esparverar. Ara caldrà refer tàctiques i entendre la nova realitat per apropar-nos al nostre objectiu estratègic que no es altra que l'alliberament social i nacional.

• • •

PRIMER DE MAIG, AJUNTEM-NOS, ORGANITZEM-NOS I ALCÉM-NOS!

La situació és avui controvertida: d'una banda hem assistit a Catalunya, al llarg d'aquests anys, a la mobilització de masses més nodrida de les darreres dècades i que ha posat en qüestió el règim monàrquic. Alhora, hem contemplat amb tristesa la manca d'implicació d'una part de les organitzacions que es diuen de la classe

obrer en aquesta mobilització, si bé milers de treballadors ho han fet a títol individual o enquadrats en les organitzacions interclassistes.

La necessitat de defensar el principi de protagonisme i d'independència de classe, de garantir la capacitat de la nostra classe per actuar independentment de la burgesia i del seu

Estat, és una qüestió que està a l'ordre del dia. Només a partir d'aquesta autonomia podrem teixir aliances amb d'altres classes socials en forma de moviment popular i democràtic.

Classe obrera, classe dirigent?

Hi ha una visió, àmpliament compartida en el món "de les esquerres" que contribueix a alimentar l'escepticisme sobre l'actualitat de la classe obrera: l'ofensiva neoliberal, se'ns diu, l'hauria precaritzat i afeblit fins a tal punt que ja ha deixat d'exercir un paper central. Nous subjectes "revolucionaris" haurien aparegut i la funció d'aquests "nous subjectes" no seria la d'aliar-se a la classe obrera i vincular les seves reivindicacions a l'emancipació de classe, sinó substituir-la com a subjecte revolucionari.

Proletaris, unim-nos!

És cert que la classe obrera industrial ha disminuït numèricament en les antigues potències capitalistes centrals. Però a alhora ha crescut el nombre d'assalariats i treballadors dependents en el denominat "sector serveis", molts dels quals pateixen unes condicions laborals pitjors de les que hi havia fa uns anys en la indústria. El seu paper en la lluita de classes no és secundari.

La classe obrera és, a dia d'avui, globalment més nombrosa que mai. El nombre de treballadors industrialitzats al món gairebé que s'ha duplicat. El ritme de creixement de la indústria ha estat fins i tot superior al dels serveis.

A nivell mundial, no és el sector industrial el que s'ha reduït sinó l'agrícola. Això ens retrotrau a l'acumulació originària que Marx va explicar amb brillantor a El capital, a l'hora que posava al descobert com es produeixen els processos de proletarització.

No és veritat que el desenvolupament de la precarietat ha fet de la classe obrera una classe incapaç de dur a terme lluites significatives i de jugar un paper revolucionari. Quan el manifest comunista va llançar la seva consigna "proletaris del món, uniu-vos!", la condició proletària era més precària i diminuta que avui i això

no va impedir a Marx i Engels ressaltar la seva funció de classe revolucionària. Avui, els treballadors poden i han de trobar camins per a la mobilització malgrat els obstacles creats per l'ofensiva d'un capitalisme que ha après a defensar-se i a crear els mitjans per prolongar la seva existència.

No tots els sectors de la classe obrera tenen, certament, el mateix pes objectiu en l'aparell de producció i no estan tots en capacitat d'exercir el mateix paper, i hem de tenir-ho clar en els nostres esforços per convertir-la en classe dirigent. Però els marxistes-leninistes ens prenem seriosament el paper central de la classe obrera i volem desenvolupar una intervenció política sistemàtica en aquesta direcció. La classe obrera catalana s'ha d'organitzar a nivell nacional i actuar com a classe nacional. A la vegada, ha de tenir clar que forma part del proletariat internacional.

Per un Partit Proletari Català.

Aquesta és una de les raons per les quals comunistes de diferents procedències hem iniciat un procés de confluència, amb la finalitat d'agrupar-nos en una organització marxista-leninista d'àmbit català. Tots nosaltres ens hem significat, durant els últims anys, per vincular la nostra activitat amb la lluita d'alliberament nacional i social. Considerem que, perquè aquesta lluita avanci, és necessària la construcció d'un Partit Proletari que la organitzi i encapçali.

La constitució d'un Partit d'aquestes característiques, en la situació concreta del nostre país, és inajornable. Només un Partit Proletari podrà fondre en un únic torrent revolucionari el moviment de la classe obrera pel socialisme, la lluita de les nacionalitats de l'estat per l'autodeterminació i el moviment popular per la democràcia.

Però la constitució d'un Partit Proletari no és obra de l'atzar. No és una tasca que es resolgui en quatre dies. La nostra voluntat no és altra que organitzar-nos per contribuir a la seva futura creació i actuar, dins les nostres possibilitats, com fan els veritables comunistes: servint el poble!